

přikládán napadeným rozsudkem. Ve věci samé nemůže Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodovati, poněvadž nejsou v rozsudku a jeho důvodech zjištěny všechny skutečnosti, jež jest při správném použití hmotného práva položit za základ rozhodnutí. Proto bylo věc vrátiti soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Čís. 3190.

V mylném předpokladu, že byla zmateční stížnost ohlášena již obhájcem (chudých), nejde po případě o neodvratnou překážku podle § 364 tr. ř.

Osmidenní lhůta k provedení zmateční stížnosti, opovězené po doručení rozsudku pro zmeškání, počíná se dnem po jejím opovězení.

(Rozh. ze dne 24. května 1928, Zm II 37/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl v neveřejném zasedání žádosti obžalovaného o navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k opovědi zmateční stížnosti do rozsudku krajského soudu v Uh. Hradišti ze dne 13. prosince 1927, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podle § 209 tr. zák.

Důvody:

Rozsudek pro zmeškání byl obžalovanému doručen se zákonným poučením dne 30. prosince 1927, načež týž podal dne 6. ledna 1928 zmateční stížnost proti tomuto rozsudku a zároveň žádost o navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k podání opravného prostředku. V této žádosti uvádí obžalovaný, že ho při odročeném hlavním přelíčení dne 15. listopadu 1927 hájil jako obhájce chudých Dr. V., že však tento obhájce ku hlavnímu přelíčení, ustanovenému na den 13. prosince 1927, předvolán nebyl. Obžalovaný, který se k tomuto hlavnímu přelíčení nedostavil, nevěděl, že při tomto hlavním přelíčení obhájcem zastoupen není, a byl toho mínění, že obhájce tam ohlásil proti odsuzujícímu rozsudku opravné prostředky. Proto když mu byl doručen opis rozsudku, pokládal za to, že má osmidenní lhůtu ku provedení již ohlášené zmateční stížnosti, a teprve, když se dostavil k svému obhájci, zjistil pravý stav věci. Jest správné, že obhájce chudých Dr. V. ku hlavnímu přelíčení na den 13. prosince 1927 předvolán nebyl a tohoto hlavního přelíčení se neúčastnil. Podle § 364 tr. ř. může však býti obžalovanému povoleno navrácení v předešlý stav pro promeškání lhůty k opovědi opravného prostředku jen, když může prokázati, že mu neodvratné okolnosti bez jeho viny nebo bez viny jeho zástupce znemožnily lhůtu dodržeti.

Jak je z výše uvedených vývodů žádosti zřejmo, jedná se na straně obžalovaného jen o nesprávné posouzení skutečné situace při hlavním přelíčení a po něm, a o nesprávné předpoklady při podání opravného prostředku. Tím však není dolíčena taková neodvratitelná a nezaviněná okolnost, již jako podmínku navrácení v předešlý stav stanoví § 364 tr. ř., poněvadž v mylném předpokladu, že byla zmateční stížnost ohlášena již obhájcem (chudých), nejde o neodvratnou překážku, jelikož bylo obžalovanému v poučení, které mu bylo doručeno současně s opisem rozsudku, sděleno, že může do tří dnů (ode dne doručení opisu rozsudku) ohlásiti zmateční stížnost, takže mohl, kdyby byl poučení četl jen poněkud pozorněji, poznati, že zmateční stížnost dosud ohlášena nebyla, nebo při nejmenším pojeti v tomto směru pochybnosti, které mohl odstraniti dotazem buď u soudu neb u obhájce. Nebylo tudíž žádosti obžalovaného o navrácení v předešlý stav vyhověno, čímž se stala bezpředmětnou i zřejmě opozděná zmateční stížnost, která byla podle předpisu § 364 tr. ř. podána jen pro ten případ, že bude žádosti o navrácení v předešlý stav vyhověno.

Čís. 3191.

Dědicové soukromého obžalobce, zemřevšího před konečným návrhem na potrestání, nejsou oprávněni pokračovati po jeho smrti v trestním řízení; to platí i když jde o zásah do práva patentního; převoditelné, zděditelné a proto do pozůstalosti náležející jsou jen soukromoprávní nároky z patentu a z jeho porušení, nikoliv nároky na trestní stíhání.

Právo trestního stíhání jest ryze osobním právem soukromého obžalobce (soukromého účastníka).

(Rozh. ze dne 26. května 1928, Zm I 357/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost dědiců soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. dubna 1927, jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby, Otto I. a Alfred I. pro přečin vědomého porušení patentových práv podle § 97 zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. zák. ve spojení se zákonem ze dne 27. května 1919, čís. 305 sb. z. a n., Karel T. pro spoluvinu na tomto přečinu podle § 5 tr. zák. a § 97 zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. zák. ve spojení se zákonem ze dne 27. května 1919, čís. 305 sb. z. a n.

Důvody:

Rozsudek nalézacího soudu zabývá se sice teprve na konci svých důvodů otázkou, zda dědici soukromého obžalobce byli oprávněni po-